

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Gentagne Gange har der paa Rigsdagen været fremsat Ønsker om Adgang til en mere udstrakt Brug af Folkekirkens Kirker end den Lov om Brugen af Kirkerne af 25de Marts 1872 hjemler. Forslag til Tillæg til eller Forandringer i denne Lov have saaledes været fremsatte i Folketinget ved privat Initiativ baade i Rigsdagssamlingen 1893—94 (Tillæg A., Sp. 2765) og i Rigsdagssamlingen 1894—95 — i sidstnævnte Samling endog tvende Forslag (Tillæg A. Sp. 2245 og Sp. 2247) — uden at dog noget af disse Forslag have ført til noget Resultat. Naar Regeringen nu har ment at burde tage Sagen i sin Haand og fremsætte nærværende Forslag, sker dette dels for at imødekomme de tidligere udtalte Ønsker, dels — og navnlig — ogsaa af den Grund, at man har anset det for rigtigt og nødvendigt, at der samtidig med, at der saaledes som foreslaaet i det samtidig med nærværende Forslag fremsatte Forslag til Lov om Menighedsraad, gives Menighederne en afgørende Indflydelse paa Præstevalg gennem Menighedsraadene, aabnes lettere Adgang for Sognebeboerne til i deres Sognekirke at høre og lade sig betjene af andre end den eller de ved Sognekirken ansatte Præster. Naar man ikke har ment at burde indskrænke sig til at aabne Sognebeboerne denne Adgang gennem et Tillæg til den bestaaende Lov om Brugen af Kirkerne, men er skredet til et helt nyt Forslag til Lov om Brugen af Kirkerne, er Grunden hertil dels den, at man har anset det for rigtigt at benytte denne Lejlighed til en fuldstændig Revision af den gældende Lov paa Grundlag af de Spørgsmaal om Lovens Anvendelse, der have været rejste for Ministeriet siden Lovens Ikrafttræden, dels den, at man ikke kan anse det for hensigtsmæssigt paa et Omraade som dette, hvor der bør være let Adgang for Lægmænd til at sætte sig ind i de gældende Regler, at have disse spredte i forskellige Love.

Efter disse almindelige Bemærkninger om Grundene til Forslagets Fremkomst skal man ved en Gennemgang af dets enkelte Paragraffer paavise Hovedpunkterne i de Forandringer i den gældende Lov,

som Forslaget, hvis det ophøjes til Lov, vil medføre.

I § 1, 1ste Stykke, der omhandler Sognepræsters og residerende Kapellaners Ret til at bruge de Kirker, ved hvilke de ere ansatte, er kun truffet den Forandring, at medens det nu, hvis Præsterne ikke kunne blive enige om Tiden, er overladt til Biskopperne at bestemme denne, vil efter Forslaget Biskoppen efter indhentet Erklæring fra Menighedsraadet kunne give almindelige Regler herom.

Naar § 1, 2det Stykke, foreskriver, at Kapellaner pro loco, naar Regulativet for deres Stilling ikke giver dem nogen særlig Adgang, kun have Ret til at bruge Kirken efter Aftale med Sognepræsten, er dette foreslaaet under Hensyntagen til, at Kapellaner pro loco, hvor ikke særlige Regulativer for deres Embedsstilling ere givne, væsentlig indtage samme Stilling over for deres Sognepræster som personelle Kapellaner og kun kunne udføre den Gerning, som deres Sognepræst anviser dem; og findes der særligt Regulativ for et Embede som Kapellan pro loco, hører Ordningen af det her omhandlede Forhold naturligt hjemme i dette. Naar Loven af 1872 overlader det til Ministeriet en Gang for alle at bestemme, at en Kapellan pro loco skal have lige Ret til at bruge Kirken som Sognepræster og residerende Kapellaner, vil dette jo i Virkeligheden ogsaa sige, at Forholdet skal ordnes ved et Regulativ.

For saa vidt § 2 omhandler Sognepræstens Adgang til at tilstede andre at bruge de Kirker, ved hvilke han er ansat, ere de herom givne Regler de samme, som indeholdes i Loven af 1872; kun den i Paragraffens 3die Stykke indeholdte Bestemmelse, hvorefter Sognepræsten kun har Ret til at tillade andre uordnede end dem, der have Adgang til Prædestolen; at tale i Kirken fra Kordøren uden for de sædvanlige Gudstjenester, findes ikke udtrykkelig udtalt i Loven af 1872. En tilsvarende Bestemmelse findes derimod udtalt i Ministeriets Cirkulære af 25de August 1891.